

EL VIATGE EN EL TEMPS D'EN TATU

La nit sense lluna deixava al descobert uns llums potents que denotaven la posició de l'Alfa nau procedent del Planeta Xion.

L'Alfa nau venia en una expedició per a graduar els astronautes novells. Havien de demostrar les habilitats en pilotatge de les naus i s'havien entrenat de valent per a passar l'examen. Els científics del planeta Xion van triar la Terra per a fer les pràctiques i Terrassa va ser el lloc específic on van dirigir la nau nodrissa. Allà es trobava l'aspirant a astronauta Gaia 07 que havia anat a petar per un error informàtic al comandament de la nau. Era una negada per aquesta feina i una maldestra de primera categoria. Es va recolzar al panell de comandaments i va prémer un botó vermell quan la nau s'apostentava pels volts del Mont Perdut.

Al Mont Perdut l'alumnat feia una classe de Mates i estava concentrat a calcular el perímetre d'un edifici. Les calculadores van tremolar damunt de la taula i l'alumnat va perdre el món de vista tan de pressa que no es va adonar que era abduït per l'Alfa nau. La Gaia 07 acabava de pitjar el botó vermell i l'alumnat del Mont Perdut, amb la profe de Mates inclosa, es trobava en l'espai de la nau i en un temps que els era del tot desconegut.

Van viatjar en el temps tota l'estona que el botó vermell va romandre premut i quan la sapastre Gaia 07 es va adonar de la magnitud del problema ja es trobaven a l'època medieval. Aleshores el Mont Perdut no existia i hi havia boscos on s'amagaven els bandits. L'alumnat de l'institut va haver de córrer cap al centre de la ciutat per evitar els atacs dels bandits. No hi havia ni voreres ni carreteres i costava d'orientar-se en un panorama tan diferent; molts alumnes van treure els mòbils per consultar el GPS i van descobrir que no hi havia cobertura, no podien comunicar amb ningú, les

càmeres dels mòbils però, sí que funcionaven i anaven fent fotos de tot el que veien: Tot era tan diferent...! Les persones anaven mal vestides i molt brutes, alguns pidolaires s'arrossegaven pels camins, no hi havia ni gats ni gossos pels carrers, tampoc cotxes! Camps a través van arribar a un camí per on passava un carro carregat amb grans pedres i tirat per dues mules, un alumne es va dirigir al traginer que el conduïa:

-Escolti, senyor, que ens podria dir on és el centre de la ciutat?

- Que us mofeu de mi, sagal? No en sóc cap jo de senyor!

-Perdoni, és que ens hem perdut i volem anar al centre de la ciutat.

-I què és una ciutat? Jo vaig a portar pedra per construir l'església¹ a la vila, si és allà on aneu, seguiu-me. Ja sou ben estranys disfressats de no se sap què...

Tots van seguir el carro fins que van arribar a la vila, a l'entrada els van barrar el pas uns ajudants de l'agutzil. Hi havia una epidèmia de pesta i s'havia sentit parlar que l'havia contagiada la gent que venia amb els vaixells que arribaven al port de Barcelona. Qualsevol foraster era motiu de sospita. L'home del carro els va dir que anaven amb ell i que feien feines a la pedrera i anaven a cobrar el sou al rector de la parròquia. El rector era qui pagava les despeses per a la construcció de la catedral. Aquest cop, els donatius que havia fet Na Blanca de Centelles havien de donar una empena considerable al projecte i ferrers, fusters, fonedors, manyans i rajolers tenien força feina i un bon enrenou.

Així va ser com van poder entrar a la vila, tots vestits del segle XXI i amb una calculadora i un mòbil a les mans, tots menys el Tatu i quatre alumnes que van voler quedar-se amb ell i que van romandre a prop de la nau per esbrinar què havia passat i com ho podien fer per tornar del que semblava un viatge en el temps.

El Tatu i els seus companys estaven amagats darrere un marge observant la nau. En va sortir un ésser vestit tot blanc i equipat amb una granota amb llumetes de colors tots enlluernadors. Era un vestit d'astronauta –van pensar– i els va fer molta por. De sobte, aquell ésser se'ls va plantar al davant sense haver caminat, com si s'hagués teletransportat i va comunicar-se amb ells en un perfecte català, tan perfecte que ells gairebé no l'entenien i els va dir:

-Si us plau, perdoneu la meua errada, sou pregats de reunir-vos tots una altra vegada i jo us enviaré a la vostra època de vida, perquè no hi sou tots, verbigràcia les absències de companys són paleses en el meu sistema de control, no és cert? Si no reuniu els que manquen, quedarien fora de la seva època de vida i nosaltres hem de retornar amb l'Alfa nau al nostre planeta i deixar enllestida la feina de retorn... Ha estat captada i processada pel vostre cervell la informació?

-El Tatu va assentir amb el cap i va dir un "sí" molt fluixet.

-Nogensmenys, d'aquí a vint-i-quatre hores reuniu-vos tots aquí i intentaré retornar-vos-hi.

¹ Església: es tractava de l'església del Sant Esperit que després va ser i és la catedral.

Al Tatu li va faltar temps per posar-se en marxa cap al centre de la ciutat. Tenien 24 hores per a reunir-se tots a l'indret del Mont Perdut si no, corrien el perill de quedar-se a l'època on no hi havia ni televisors ni ordinadors ni mòbils, tampoc per tant hi hauria jocs on-line ni playsstations ni X-box ni youtoubes. Aquí l'artefacte més modern que hi havia, havia de desaparèixer en 24 hores.

A la resta del grup no els anava pas malament, havien aconseguit d'arribar a la plaça Vella que era plena de parades de tot tipus de mercaderies: fruites, verdures que venien els pagesos, botes de vi que venien els mestres de botes, ous, aviram viu, carns i peixos conservats en salmorra, robes i pells de conill per a fer-ne abrics... Allà la Irene es va vendre les arracades que duia i les va bescanviar per un cistell de pomes i dos pans ben grossos que van servir per dinar tots plegats. Tot allò no s'assemblava gaire al mercat medieval que feien a l'estiu al poble dels seus avis. A més a més, hi havia un carrer ple d'establiments que regentava gent de diferents oficis: Paraires, tintorers, basters, corders, ollers, barretaires, fins i tot van passar per davant de la casa del metge i la de l'apotecari.

Quan es trobaven menjant i bevent davant d'una font que hi havia, es va presentar el Tatu tot atrafegat amb els nois i noies que l'havien acompanyat i els va explicar com la Gaia 07 els havia dit que els retornaria al seu temps de vida i que hi havien d'anar tots. Va ser aleshores quan es van adonar que en faltaven dos. La profe de Mates va treure la seva palm i va passar llista: Maleïda sort, faltava el David i la Miriam que s'havien encantat mirant uns saltimbanquis que feien malabars i recitaven poemes pel carrer.

Vinga, farem uns equips per buscar-los, cada equip rastrejarà una zona i quedarem cada hora en punt aquí a la plaça. Així que si els trobem abans, abans marxarem tots junts cap a l'Alfa nau. Sincronitzem els rellotges! Són dos quarts de dues. A les tres tornarem a ser tots aquí.

-Per cert, Tatu, com has aconseguit de burlar la guàrdia que hi ha a l'entrada de la vila? Va preguntar la profe.

-Doncs molt fàcil, la Camila els ha regalat la pinça i els llaços de vellut que duia als cabells. No han oposat resistència.

Plànol de Terrassa centre.

El Tatu seguint les indicacions de la profe, va ser l'encarregat de fer els equips perquè era el delegat de classe.

Eren les tres i les cares de tots els equips no semblaven gens entusiasmades. El mateix passà a les quatre i a les cinc, ni rastre dels perduts.

S'acostava l'hora final i el David i la Miriam no havien estat trobats. Van decidir que anirien a l'institut, tots menys una petita comissió de cerca. El Tatu va pensar que ell aniria a la nau per parlar amb la Gaia 07, miraria d'allargar el termini si no arribaven a temps. Aquella astronauta amb cara i orelles de conillet i ulls de gorg profund semblava bona jana. Ja no li feia tanta por perquè tot feia pensar que venia en so de pau i havia demostrat que els volia ajudar. El seu aspecte, però, semblava el d'un ésser que no estés ben acabat.

El Tatu va anar a l'encontre de l'Alfa nau, tan bon punt s'hi va acostar, ja va sortir la Gaia 07, van tenir una conversa llarga i molt aclaridora. L'astronauta li va dir que era culpa seva tot aquell desgavell.

-Jo estic fent -va dir-li- uns exercicis i per a graduar-me i he de resoldre uns enigmes. Aquests enigmes tenen a veure amb la història de la vostra Terrassa i per a resoldre'ls havia programat l'Alfa nau perquè viatgés en el temps. Jo no comptava amb tot aquest embolic!-

Pobra Gaia, en activar accidentalment el botó vermell tot s'havia precipitat i ara no tindria temps de fer-ho tot: Resoldre els enigmes o tornar-los al segle XXI? La Gaia va explicar que havia decidit renunciar a la seva graduació per ajudar a tornar-los a la seva època de vida.

-Perquè em fa l'efecte que no estàs ben acabada?- va preguntar-li el Tatu.

-És que al meu planeta -Xion- els aprenents no tenim tota la figura fins que ens hem graduat i mentre ens estem formant, anem prenent la forma definitiva amb totes les ciències i habilitats que hem anat consolidant. I la nostra forma dependrà del grau de formació que tinguem. Jo l'he feta molt grossa amb vosaltres i si no m'espavilo, acabaré tenint forma de rèptil.

El Tatu li va preguntar perquè havien anat a petar al Mont Perdut? També era casualitat?

La Gaia 07 li va dir que ells estaven fent pràctiques i no volien de cap manera mostrar cap bel·ligerència, només era per estudiar-los que els observaven i al Mont Perdut eren pacífics i tenien un lema de no agressió que els distingia d'altres centres, per tant, els consideraven un model.

El Tatu estava orgullós i emocionat. Tota la feina que havien fet els profes per a fer-nos dialogar i enraonar -va pensar- havia depassat quelcom més que fronteres!

El Tatu la va veure molt afligida i li va dir que no es preocupés, que estava segur que l'alumnat col·laboraria a descobrir els enigmes i l'ajudarien perquè es pogués graduar, i que ells no pensaven en solucions agressives però que faltaven dos companys i els havien de buscar. Gaia 07 li va prometre que ja se n'empescaria alguna per ajudar-los, que la seva ànima sempre formaria part del Mont Perdut.

La Gaia 07 li va donar al Tatu una mena de vidre. Es tractava d'una pantalla transparent que s'activava amb el pensament. Allí hi havia els enigmes per resoldre. El Tatu va pensar, -què deuen ser aquests enigmes? En aquell instant es va desplegar un programa que els contenia. El Tatu es va sorprendre i va pensar que els intentarien resoldre entre tots. A més jugaven amb avantatge perquè duien la profe de mates...

paginació - Microsoft Word uso no comercial

Inicio Insertar Diseño de página Referencias Correspondencia Revisar Vista

Diseño de impresión Lectura de pantalla completa Diseño Esquema Borrador Web Vistas de documento

Regla Mapa del documento Líneas de la cuadrícula Vistas en miniatura Barra de mensajes Mostrar u ocultar

Zoom 100% Una página Dos páginas Ancho de página

Nueva ventana Organizar todo Dividir Ver en paralelo Desplazamiento sincrónico Restablecer posición de la ventana Cambiar ventanas

La Torre del palau

Una forma d'amagar missatges molt simple és la coneguda amb el nom de Xifrat del César que consisteix a substituir cada lletra del missatge original per una altra del mateix alfabet desplaçada un nombre fix de posicions cap a la dreta.

El següent missatge amagat explica quelcom de la història de la Torre del Palau.

Un espia ens ha dit que una de les paraules és ... "torre".

F	U	N	I	L	L	Y	Z	I	O	J	L	Y	M	I	Z	C	H	M
V	Y	H	Y	H	N	L	U	N	Y	F	M	Y	A	F	Y	R	C	R

SOLUCIÓ:.....

Página: 13 de 59 Palabras: 12.135 Catalán (Catalán) 125%

Microsoft Word uso no comercial

Inicio Insertar Diseño de página Referencias Correspondencia Revisar Vista

Diseño de impresión Lectura de pantalla completa Diseño Esquema Borrador Web Vistas de documento

Regla Mapa del documento Líneas de la cuadrícula Vistas en miniatura Barra de mensajes Mostrar u ocultar

Zoom 100% Una página Dos páginas Ancho de página Zoom

Nueva ventana Organizar todo Dividir Ver en paralelo Desplazamiento sincrónico Restablecer posición de la ventana Ventana

 Qui hi vivia?

A l'any 1110, el comte de Barcelona, Ramon Berenguer III, va vendre unes possessions properes al Vallparadís, a uns nobles anomenats: ?????????? i ?????????? però amb l'obligació d'edificar allí una fortalesa.

Quins van ser els primers propietaris del castell a principis del segle XII?

A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	X	Y	Z
1	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{3}$	$\frac{2}{3}$	$\frac{1}{4}$	$\frac{3}{4}$	$\frac{1}{5}$	$\frac{2}{5}$	$\frac{3}{5}$	$\frac{4}{5}$	$\frac{1}{6}$	$\frac{5}{6}$	$\frac{1}{7}$	$\frac{2}{7}$	$\frac{3}{7}$	$\frac{4}{7}$	$\frac{5}{7}$	$\frac{6}{7}$	$\frac{1}{8}$	$\frac{3}{8}$	$\frac{5}{8}$	$\frac{7}{8}$	$\frac{1}{9}$	$\frac{2}{9}$	$\frac{4}{9}$
$\frac{5}{6} - \frac{1}{3}$	$\frac{5}{10} - \frac{3}{12}$	$\frac{1}{2} + \frac{5}{14}$	$\frac{1}{2} : 2$	$\frac{1}{14} + \frac{3}{14}$	$\frac{2}{15} \cdot \frac{6}{4}$	$\frac{1}{4} + \frac{1}{8}$	$\frac{1}{2} + \frac{5}{14}$	$\frac{2}{7} + 2 \cdot \frac{2}{7}$																
$\frac{1}{8} : \frac{1}{2}$	$2 \cdot \frac{6}{14}$	$\frac{8}{14} : 4$	$\frac{7}{4} - \frac{3}{2}$	$\frac{3}{4} \cdot \frac{1}{6}$	$\frac{5}{8} - \frac{1}{2}$	$\frac{1}{2} \cdot \frac{1}{2}$	$\frac{13}{21} - \frac{1}{3}$	$\frac{23}{12} - \frac{5}{4}$	$\frac{14}{12} - \frac{3}{18}$															

SOLUCIÓ:.....

Página: 13 de 57 Palabras: 12.135 Catalán (Catalán)

paginació - Microsoft Word uso no comercial

Inicio Insertar Diseño de página Referencias Correspondencia Revisar Vista

Diseño de impresión Lectura de pantalla completa Diseño Esquema Borrador Vistas de documento

Regla Mapa del documento Líneas de la cuadrícula Vistas en miniatura Barra de mensajes Mostrar u ocultar

Zoom 100% Una página Dos páginas Ancho de página

Nueva ventana Organizar todo Dividir Ver en paralelo Desplazamiento sincrónico Restablecer posición de la ventana Ventana Cambiar ventanas Macros

Segueix la pista ...

- A l'església de Santa Maria hi ha un retaule dedicat a Sant Abdó i Sant Senén.
- L'autor d'aquest retaule va néixer a una ciutat que, avui dia és capital de comarca.
- En aquesta comarca hi trobem un monestir d'extraordinària importància històrica.
- L'any 1285 va ser enterrat a l'església d'aquest monestir un comte rei.
- Aquest rei va morir als 45 anys.
- Si factoritzem l'any del naixement d'aquest rei i sumem tots els factors obtenim un nombre.
- El Premi d'Honor de les Lletres Catalanes corresponent a l'edició marcada pel nombre anterior fou atorgat a un escriptor.
- Aquest autor publicà el 1984 una novel·la.
- On s'ambienta aquesta novel·la?

Página: 14 de 57 Palabras: 12.135 Catalán (Catalán) Guardando archivo de autorrecuperación TS 2n ESO: 145%

Tots ufanosos van tornar dels seus destins amb els enigmes resolts. El Tatu volia fugir com un coet cap a la nau però la pantalla es va encendre i la Gaia hi va aparèixer. Van parlar i es van transferir les dades. Gaia 07 va agrair-li-ho molt i es va posar tan nerviosa que va prémer un comandament que duia al pit.

El nostre alumnat, que fins aleshores s'havia relaxat, va començar a tremolar novament. La sapastre l'havia tornat a espifiar, els havia fet viatjar a l'època modernista. Allà els esperaven unes altres experiències i noves visites. Els equips que es van fer van ser dos:

L'equip A va anar a la Masia Freixa.

L'equip B va anar a la Casa Alegre de Sagrera.

A la casa dels Alegre va ser on els alumnes van fer d'interprets d'uns anglesos, en John i la Wendy, estudiants d'història de l'art, que havien vingut atrets per l'art modernista. Ben poca gent parlava anglès en aquella època i va ser un èxit la seva intervenció.

.....
Era ben veritat que no era ben acabada aquella mena de paia... Ara que s'havien comprat vestits de sac, tot venent l'anell del Joel, ara "cantaven" més amb els vestits de sac que amb els que havien deixat sota un carro del mercat. Per aquest motiu, havien bescanviat un grapat de bolígrafs i llibretes per bates de treballadors d'una fàbrica tèxtil.

Haurien de trobar la manera de tornar a la seva època de vida i estava clar que per a fer-ho s'hauria de demanar l'ajut d'algun altre Gaius 07 o 08 o 09 o el qui fes falta. Alguns alumnes ja dubtaven que podrien tornar a veure les seves famílies i de mica en mica, un cert pessimisme es va anar apoderant de l'ambient.

La Gaia 07 es trobava asseguda en un compartiment de l'Alfa nau, una gran pantalla que establia connexió amb el seu planeta emetia unes ones i lluïssors que configuraven una imatge d'éssers amb uns ulls semblants als de la Gaia 07. Ella els va reportar tots els disbarats que havia ocasionat i va demanar ajut per reparar-los a riscos de veure's degradada o no ser graduada. Gaia 07 va adduir que preferia no arribar a ser graduada abans que l'alumnat del Mont Perdut no pogués recuperar la seva vida anterior i que malgrat tenir-ho prohibit, havia establert contacte visual amb ells i els estava ajudant. Va explicar també que en intentar tornar-los a la seva època de vida, els havia remès a dos segles més endavant sense encertar la seva fase adequada; a més a més –va dir– s'han perdut dues unitats que volten per Terrassa procedents de les coordenades terrícoles:

41° 33' 59"N , 2° 2' 14" E

I –va afegir amb gravetat– vull que també m'ajudeu a trobar-los i ja en pagaré jo totes les conseqüències– però vull que sapiguen que ells no s'ha mostrat hostils. Al contrari, ells m'han ajudat a mi.

Els Gaius de nivell superior, havien detectat suara l'error informàtic que va permetre que estant tan poc preparada se li hagués encomanat el comandament de l'Alfa nau . Li van enviar instantàniament la localització de les dues unitats perdudes i també li van donar una hora exacta i les

instruccions concretes per executar el viatge de tornada dels nostres companys.

A les sis de la tarda tot l'alumnat es trobava als peus de l'Alfa nau, s'havien agafat les mans fent una gran rotllana. A la profe de Mates se li va acudir d'engegar l'MP3 i posar la melodia del *Final Felç* de Joan Miquel Oliver. Va ser amb aquesta melodia de fons que van tornar a tremolar, aquest cop per retornar al seu Mont Perdut, la darrera imatge que van veure va ser la Gaia 07 acomiadant-los amb el braç. El Tatu es va adonar que la silueta d'ella estava força més perfilada i ben acabada, li va dedicar un somriure de complicitat, va ser aleshores quan damunt del pit del Tatu, i a sobre la samarreta, va començar a brillar un adhesiu amb la impressió de la silueta de la Gaia 07, -és un record de la meua graduació- va dir-li i va afegir:

-Perquè m'he graduat però no en comandament de l'Alfa nau si no en relacions exteriors i mediació, aquesta feina sí que m'agradarà!-

El Tatu va contestar-li: -sempre et recordarem al nostre Institut- per totes les experiències que ens has fet viure.

FI

ACV